

زمان، مخصوص عالم ماده می‌باشد و هستی در ذات خود آزاد از حرکت می‌باشد.

شماره پرسش: ۳۲۹۰۱

تاریخ ارسال پرسش: ۱۴۰۱/۳/۱۰ ۲۰:۱۶:۵۹

متن پرسش

سلام: ۱. چگونه زمان می‌گذرد اما هستی ثابت است؟ ۲. گذر زمان چگونه هستی را دستخوش تغییر نمی‌کند؟ ۳. اگر هستی اصالت دارد هستی بی‌زمان باشد بی‌زمانی اصیل است پس زمان امری موهوم است ولی زمان را درک می‌کنیم آیا ادراک نیز موهوم است اگر آری ما با این ادراک، ادراک می‌کنیم که هستی بی‌زمان است آیا با فرو ریختن بنای ادراک این گزاره نیز فرو می‌ریزد اگر آری آیا اصالت به زمانندی باز می‌گردد؟ اگر آری ادراک اینکه بی‌زمانی نیز هست بی‌اعتبارست؟ و درین فرض باز ادراک فرو نمی‌ریزد و بی‌زمانی هستی اثبات نمی‌شود.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اولاً: همین که انسان زمان را درک می‌کند حاکی از آن است که ذات انسان که همان نفس ناطقه می‌باشد، مجرد و فوق زمان است. ثانیاً: زمان، حاصل حرکت است مثل آن که با حرکت زمین به دور خود و به دور خورشید، روز و سال به وجود می‌آید. ثالثاً: همچنان که جناب صدرالمتألهین در «حرکت جوهری» روشن فرمودند چون ذات عالم ماده عین حرکت است، زمان، مخصوص عالم ماده می‌باشد و هستی در ذات خود آزاد از حرکت می‌باشد. موفق باشید